

Sygn. akt VII U 557/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 r. w Warszawie

sprawy E. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania E. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 25 lutego 2016 r., znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje E. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01 grudnia 2015 roku na stałe.

Sygn. akt VII U 557/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 25 lutego 2016r., wydał decyzję (znak: (...)), mocą której odmówił ubezpieczonej E. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Organ rentowy wskazał, iż odmawia prawa do renty, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 9 lutego 2016r. nie orzekła o niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 25 lutego 2016r, znak: (...) k. 191 a.r.).

E. S. w dniu 10 marca 2016r. złożyła do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odwołanie od decyzji z dnia 25 lutego 2016r., znak: (...). W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że nie zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 9 lutego 2016r. Dodatkowo podniosła, iż poza rentą, którą jej odebrano nie posiada innych środków do życia (odwołanie k.2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 kwietnia 2016r., **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko w sprawie organ rentowy powołał się na przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, regulujące warunki uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i wskazał, że w związku ze złożonym przez odwołującą wnioskiem o przyznanie na

jej rzecz ww. świadczenia, E. S. została skierowana na badania przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 9 lutego 2016r uznała, że nie jest ona niezdolna do pracy. Mając na względzie treść art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy oparł swoje rozstrzygnięcie na orzeczeniu Komisji Lekarskiej i odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wobec wskazanych okoliczności organ rentowy uznał zaskarżoną decyzję za prawidłową (odpowiedź na odwołanie z dnia 4 kwietnia 2016r. k. 3 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 14 kwietnia 2016r. ubezpieczona wskazała, iż na podstawie badania przeprowadzonego przez Komisję Lekarską ZUS, organ rentowy przyznał jej rentę szkoleniową od czerwca do listopada 2015r. W tym też okresie czasu, musiała zarejestrować się w Urzędzie Pracy oraz podjąć decyzję w jakim kierunku chce być przeszkolona. Ubezpieczona podniosła, że do decyzji została zmuszona, ponieważ jeśli by tego nie zrobiła, organ rentowy wstrzymałby wypłatę świadczenia, które było jedynym źródłem jej utrzymania. Do pisma procesowego odwołująca dołączyła opinię biegłego psychologa oraz ortopedy, a także wynika badania lewej ręki (pismo procesowe wraz z załącznikami k.11-22 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. S., urodzona w dniu (...) jest z zawodu kucharzem, lecz nigdy w zawodzie nie pracowała. W dniu 5 października 2014r., ubezpieczona, będąc zatrudnioną w Zakładzie (...) z siedzibą w C. na stanowisku operatora zgrzewarki, uległa wypadkowi przy pracy. Podczas wykonywania swoich obowiązków, na stanowisku pracy maszyna do zgrzewania włączyła się samoczynnie i wciągnęła w wałki gumowe maszyny folię oraz prawą ręką ubezpieczonej. Z miejsca wypadku została przetransportowana prywatnym samochodem szefa córki do szpitala w O., gdzie w warunkach ambulatorium urazowego rozpoznano ranę płatową ręki i przedramienia prawego. Następnie odwołująca została przetransportowana karetką pogotowia ratunkowego do Kliniki (...) do W.. W oddziale klinicznym chirurgii plastycznej szpitala na C. przebywała od 5 października 2004r. do 22 października 2004r. W ww. szpitalu zastosowano leczenie operacyjne, polegające na opracowaniu ran i amputacji paliczka dystalnego palca V ręki prawej. E. S. kontynuowała leczenie w popadzi chirurgiczno-ortopedycznej. Z powodu martwicy obwodowej kikuta palca V ręki prawej dnia 7 lutego 2005r., w czasie hospitalizacji wykonano skrócenie kikuta. Na skutek odniesionych obrażeń doszło do powstania przykurczu palców ręki prawej. Po wygojeniu ran odbywała długotrwałe leczenie rehabilitacyjne. Ubezpieczona ma upośledzoną funkcję chwytnej ręki prawej oraz brak możliwości wykonywania ruchów precyzyjnych (historia choroby, k.4-5 dokumentacji lekarskiej, karta informacyjna k.14-15 dokumentacji lekarskiej).

W okresie od dnia 1 czerwca 2015r. do dnia 30 listopada 2015r. ubezpieczona pobierała rentę szkoleniową (zawiadomienie o przyznaniu renty szkoleniowej k.131 a.r.). Na podstawie przyznanej renty, ubezpieczona miała obowiązek zarejestrowania się w Powiatowym Urzędzie Pracy w O., celem przekwalifikowania zawodowego. W okresie od 21 września 2015r. do dnia 25 września 2015r. ubezpieczona odbyła kurs w zakresie obsługi komputera od podstaw (zawiadomienie o przebiegu przekwalifikowania zawodowego k.155 a.r.).

W dniu 10 grudnia 2015r. E. S. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z wnioskiem o przyznanie na jej rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 5 października 2004r. w trakcie wykonywania obowiązków służbowych. Do powyższego wniosku odwołująca dołączyła informację dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek, k.169-179 a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego przed organem rentowym odwołująca została skierowana na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 4 stycznia 2016r. uznał odwołującą za zdolną do pracy. W wyniku wniesienia sprzeciwu odwołująca została skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 9 lutego 2016r. potwierdziła ocenę stanu zdrowia odwołującej wydaną przez Lekarza Orzecznika. W oparciu o powyższe Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał w dniu 25 lutego 2016r., zaskarżoną decyzję znak: (...), której odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 4 stycznia 2016r. k. 181 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 9 lutego 2016r. k. 189 a.r., decyzja z dnia 25 lutego 2016r., znak: (...) k. 191 a.r.).

Od powyższej decyzji organu rentowego E. S. złożyła odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 10 marca 2016r k.2 a.s.).

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2016r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii, celem ustalenia czy ubezpieczona jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, a jeżeli tak to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołująca uległa w dniu 5 października 2004r. oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeśli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 11 kwietnia 2016r. k. 6 a.s.).

W opinii z dnia 9 maja 2016r. biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii K. K. wskazał, iż ubezpieczona skarży się na dolegliwości bólowe kciuka lewej ręki. W badaniu klinicznym stwierdza się objawy choroby Q. kciuka lewej ręki- zapalenie pochewki ścięgnistej pierwszego przedziału prostowników – ścięgna mięśnia odwodziciela długiego i prostownika krótkiego kciuka. Stan kliniczny prawej ręki powoduje jej praktyczną nieużyteczność. Ręka nie posiada funkcji chwytnej i zdolności do wykonywania ruchów precyzyjnych. W ocenie biegłego leczenie operacyjne ręki nie przyniesie poprawy sprawności prawej ręki. Ubezpieczona jest osobą praktycznie jednoręczną, wszystkie czynności wykonuje jedną ręką. Biegły wskazał, iż ubezpieczona nie jest zdolna do wykonywania prac wymagających sprawności obu rąk. W jego ocenie, po 30 listopada 2015r. ubezpieczona jest nadal trwale niezdolna do wykonywania pracy zarobkowej. Biegły nie zgodził się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 9 lutego 2016r. (opinia z dnia 9 maja 2016r. k.32 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 1 sierpnia 2016r. organ rentowy oświadczył, iż nie zgadza się z opinią ww. biegłego sądowego i wniósł o powołanie biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy (pismo procesowe z dnia 1 sierpnia 2016r. k.40-41 a.s.).

Postanowieniem z dnia 12 września 2016r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu medycyny pracy, celem ustalenia czy ubezpieczona jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, a jeżeli tak to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołująca uległa w dniu 5 października 2004r. oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeśli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 12 września 2016r. k. 47 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu medycyny pracy J. P. w swojej opinii z dnia 15 listopada 2016r., wskazała, iż po przeprowadzeniu badania i analizie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sprawy, ustaliła, iż ubezpieczona z powodu naruszenia sprawności organizmu jest częściowo niezdolna do pracy. Niezdolność ta jest trwała i jest kontynuacją niezdolności wcześniej orzeczonej. Niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 5 października 2004r. U odwołującej nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia. W badaniu przedmiotowym biegła stwierdziła rozległe blizny pourazowe ręki nadgarstka i przedramienia prawego, ręka prawa wyszczuplona, chłodna, amputacja palca V ręki prawej na wysokości paliczka bliższego, w obrębie kciuka zanik mięśni kłębu, palce prawej ręki rozstawione szponiasto, w utrwalonym przykurczu zgięciowym, ręka prawa bezużyteczna, bolesność kciuka lewego, osłabienie chwytu w ręce lewej. W ocenie biegłej stan kliniczny łęki prawej powoduje jej praktyczną bezużyteczność. Leczenie operacyjne nie przyniesie poprawy funkcji ręki. Rokowanie co do odzyskania funkcji ręki jest niepomysłne. Ponadto występuje dysfunkcja lewej ręki. Wobec powyższego, biegła uznała, że próba przekwalifikowania zawodowego – kurs obsługi komputera, okazała się nieefektywna (opinia z dnia 15 listopada 2016r. k.68-69 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 3 stycznia 2017r. organ rentowy oświadczył, iż nie podziela stanowiska wyrażonego w opinii z dnia 15 listopada 2016r. i wniósł o powołanie innego biegłego tej samej specjalności (pismo procesowe k.76-77 a.s.).

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2017r. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy. Wskazać należy, że w uznaniu Sądu potrzeba przeprowadzenia kolejnego dowodu z opinii tego samego biegłego z zakresu medycyny pracy w ogóle nie istniała. Kwestią możliwości dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych zajmowało się orzecznictwo, które stanęło na stanowisku, iż jeżeli opinia biegłego jest jednoznaczna i tak przekonująca, że Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r. II CR 638/74). Stanowisko to podziela również Sąd orzekający w niniejszej sprawie. Dodatkowo w wyroku z dnia 15 lutego 1974 r., (II CR 817/73), Sąd Najwyższy przyjął, że dowód z opinii biegłego ma szczególnie charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mają więc zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., który stanowi, iż strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swych wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej, z zastrzeżeniem niekorzystnych skutków, jakie według przepisów k.p.c. mogą dla niej wyniknąć z działania na zwłokę lub niezastosowania się do zarządzeń przewodniczącego i postanowień sądu. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych, czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 k.p.c., Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, czy nie wyjaśnia istotnych okoliczności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 1974 r., I CR 562/74). Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, aby się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego samego zdania co strona.

W realiach niniejszej sprawy złożone do akt sprawy opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy J. P. w sposób pełny i wyczerpujący udzieliła odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego te dowody. Należy bowiem po raz kolejny podkreślić, że biegły w sposób logiczny, spójny i dokładny przedstawił stan zdrowia ubezpieczonej. Z uwagi na powyższe konstatacje brak było uzasadnienia do zobowiązania biegłego z zakresu medycyny pracy do ponownego wydania opinii uzupełniającej bądź do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu tej samej specjalności medycznej. Z tego też względu, Sąd postanowił oddalić wniosek pełnomocnika organu rentowego o dopuszczenie kolejnego dowodu z opinii biegłego sądowego ww. specjalności.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy oraz z uwzględnieniem opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu: ortopedii i traumatologii oraz medycyny pracy. Dowody zgromadzone w sprawie nie były kwestionowane przez strony i nie budziły zastrzeżeń Sądu, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Dowody z dokumentów stanowiły dokumentację medyczną E. S. załączoną do akt rentowych jak również dokumenty urzędowe organu rentowego widniejące w tych aktach. Dokumenty medyczne odwołującej zawierały podstawowe informacje o schorzeniach na które odwołująca cierpi oraz historię ich leczenia. Dane pozyskane z dokumentów pozwoliły ustalić ogólny przebieg schorzenia, metody leczenia oraz aktualny stan zdrowia odwołującej, a ich wartość należy podkreślić w kontekście źródła informacji dla biegłych sądowych powołanych w niniejszej sprawie. Z kolei dokumenty urzędowe organu rentowego pozwoliły Sądowi na dokonanie ustaleń w zakresie uprzednio pobieranych przez nią świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych, zarówno co do rodzaju tych świadczeń, jak i okresu ich pobierania.

Mając na względzie charakter schorzeń, na jakie odwołująca skarżyła się w toku postępowania, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i traumatologii oraz medycyny pracy, celem ustalenia, czy odwołująca się jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy, jakiego doznała w dniu 5 października 2004r. Sąd, co do zasady uznał opinie biegłych za wartościowy dowód w sprawie, gdyż zostały one sporządzone w sposób rzetelny, zgodnie z wymaganiami fachowości oczekiwany od biegłych przy analizie stanu zdrowia odwołującej z perspektywy jej zdolności do pracy w ujęciu rentowym, w oparciu o dostępną dokumentację medyczną, w większości o badania przedmiotowe przeprowadzone

na jej osobie oraz niezbędne kompetencje posiadane przez biegłych w kontekście reprezentowanych specjalności z dziedzin medycyny. Biegli formułowali wnioski oraz ich uzasadnienia w sposób jasny, precyzyjny i podlegający weryfikacji przez Sąd. Opinie sporządzone przez biegłych były pełne, nie zawierały sprzeczności ani braków, które skutkowałyby pozbawieniem ich mocy dowodowej. Biegli, pomimo różnic w zakresie ich specjalności, byli zgodni, co do oceny stanu zdrowia odwołującej z punktu widzenia posiadanych przez nią schorzeń oraz ich wpływu na jej zdolność do pracy ze wskazaniem, czy schorzenia te pozostają w związku z doznanym przez nią wypadkiem przy pracy. W powyższym zakresie biegli ww. specjalności jednomyślnie wskazali, że schorzenia, na które odwołująca cierpi nie uzasadniają u niej niezdolności do pracy z tytułu wypadku przy pracy, jakiego doznała w dniu 5 października 2004r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie E. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 25 lutego 2016r., znak: (...) jest zasadne i jako takie podlega uwzględnieniu

Kwestie związane z nabyciem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy ustawodawca uregulował w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1807). Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ww. ustawy ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast w myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Równocześnie zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 8 powołanej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z prowadzeniem działalności pozarolniczej w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych. Z treścią tego przepisu koresponduje art. 6 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963 ze zm.) ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym obowiązkowo podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Przepis art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Zgodnie z treścią art. 13 ustawy emerytalnej, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenie niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. W myśl ustępu 3 cytowanego przepisu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli

według wiedzy medycznej nie ma rokowań do odzyskania zdolności do pracy, gdy zaś takie rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

Istota sporu w niniejszej sprawie koncentrowała się wokół ustalenia, czy odwołująca w chwili orzekania spełniła przesłanki do pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych powołując się na orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS oraz Komisji Lekarskiej ZUS stanął na stanowisku, zgodnie z którym stan zdrowia odwołującej nie uzasadnia stwierdzenia, iż pozostaje ona niezdolna do pracy. Odwołująca zakwestionowała powyższe stanowisko organu rentowego wskazując, iż jej stan zdrowia od momentu wypadku nie uległ i nie ulegnie poprawie, czyniąc ją niezdolną do wykonywania pracy. Dokonanie ustaleń w zakresie wskazanej powyżej istotnej okoliczności wymagało zasięgnięcia przez Sąd informacji specjalnych z zakresu medycyny, a mianowicie ortopedii i traumatologii oraz medycyny pracy.

Sąd Okręgowy, dokonując weryfikacji decyzji organu rentowego, oparł się w tej mierze na wiarygodnych opiniach biegłych sądowych z zakresu powyższych specjalności. Biegli jednoznacznie wskazali na jakie schorzenia cierpi wnioskodawczyni oraz orzekli, że powodują one naruszenia sprawności organizmu wnioskodawczyni w stopniu, który uzasadnia jej niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jakiego doznała ona w dniu 5 października 2004r. Sąd Okręgowy podzielił powyższe opinie biegłych, mając na względzie, że biegli poddali wszechstronnej analizie stan zdrowia odwołującej w odniesieniu do jej możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w opiniach biegłych sądowych nie nasuwają wątpliwości, co do ich trafności, a zatem brak było podstaw do ich kwestionowania. Wskazani biegli są doświadczonymi specjalistami z wymienionych dziedzin medycyny, które odpowiadają głównym schorzeniom ubezpieczonej. Opinie wydali po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami z leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną. W ocenie Sądu rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawczyni schorzeń i ich wpływu na jej zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami oraz pracy ostatnio wykonywanej. Z treści opinii wynika jednoznacznie, że stwierdzone schorzenia powodują u ubezpieczonej niezdolności do wykonywania ww. pracy zarobkowej. Wobec powyższego aktualnie ubezpieczona nie ma możliwości podjęcia pracy, którą dotychczas wykonywała, jak również innej pracy, która polegałaby na wykonywaniu analogicznych czynności.

Ponadto biegli stwierdzili u odwołującej rozległe blizny pourazowe ręki nadgarstka i przedramienia prawego, amputację palca V ręki prawej na wysokości paliczka bliższego, w obrębie kciuka zanik mięśni kłębu, palce prawej ręki rozstawione szponiasto, w utrwalonym przykurczu zgięciowym, ręka prawa beużyteczna, bolesność kciuka lewego, osłabienie chwytu w ręce lewej, które to urazy wskazują na praktyczną beużyteczność ręki prawej, a w konsekwencji brak możliwości podjęcia pracy, nawet po przekwalifikowaniu zawodowym – kurs obsługi komputera, który okazał się nieefektywny. Biegli podkreślili przy tym, że ze względu na istniejące urazy, ubezpieczona nie rokuje poprawy stanu zdrowia. Biegli uznali zatem że odwołująca jest osobą trwale częściowo niezdolną do pracy od dnia 1 grudnia

2015 r. na stałe.

W wyniku tej analizy, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołująca spełnia wszystkie wymagane przesłanki do przyznania na jej rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Należy przy tym zaznaczyć, że ocena niezdolności do pracy nie ogranicza się wyłącznie do względów medycznych, ale musi uwzględniać także inne elementy, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Ocena taka ma charakter prawny i może jej dokonać wyłącznie sąd, a nie biegły. Opinia biegłych w sprawach o świadczenia, do których prawo uzależnione jest od ustalenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji ma jednak charakter podstawowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2002 r., II UKN 717/00).

W tych okolicznościach, na podstawie pisemnych opinii biegłych sądowych oraz dostępnej dokumentacji medycznej, Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczona jest osobą niezdolną do wykonywania pracy, gdyż na skutek urazu nie może ona

wykonywać dotychczasowej pracy zarobkowej. Stąd też należało uznać, że odwołująca spełnia warunki pozwalające zakwalifikować ją do jednego ze stanów określonych w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a co za tym idzie, spełnia główną przesłankę pozwalającą ustalić, iż pozostaje niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w myśl art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy wypadkowej.

Ustalając termin powstania częściowej trwałej niezdolności do pracy ubezpieczonej Sąd oparł się na regulacji art. 129 ustawy o emeryturach i rentach, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. W niniejszym postępowaniu ustalono, że odwołująca złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty dnia 10 grudnia 2015r. Wobec powyższego Sąd uznał za zasadne ustalenie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 grudnia 2015r. na stałe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 25 lutego 2016r., znak: (...), w ten sposób, że przyznał odwołującej E. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 grudnia 2015r. na stałe o czym orzekł w sentencji wyroku.